

Reisverslag 2016 NR.6 Donkere dagen in de felle zon

De vlucht Amsterdam - Parijs is op tijd. Op de informatieborden vind ik niets over vertrektijd en gate-nummer naar Nouakchott in Mauritanië. Op goed geluk loop ik de lange afstand naar het bussencomplex van de luchthaven en informeer daar. 'Waar ligt Nouakchott, mevrouw?' Is de vraag bij de informatie. Gelukkig weet ik dat. Ik blijf op de goede weg te zijn en ga naar de gate. Nogmaals worden de paspoorten grondig gecontroleerd, waardoor er lange rijen wachtenden ontstaan. Ik voel de spanning onder de mensen. Er zijn er te veel bij elkaar gepakt in de ruimte. We schuifelen voetje voor voetje in de rijen verder.

Dan klinkt er een kreet. Mannen schreeuwen, vrouwen rennen weg, de kinderen huilend meeslepend. Maar je kunt nergens heen. Er ontstaat een vechtpartij bij het hokje van de paspoortcontrole. Alle deuren worden afgesloten. Er komen gewapende mannen in uniform aanrennen. Ze rekenen de vechtende mannen in en voeren hen af. Paniek alom. En dat terwijl er alleen een conflict was over de plek in de rij. De deuren gaan weer open, maar veel mensen lopen terug naar de uitgang. Daardoor ben ik snel aan de beurt. De vlucht vertrekt anderhalf uur te laat.

We landen 35 km van de stad te midden van een grote zandvlakte op een splinternieuwe luchthaven. Deze is in drie maanden uit de grond gestampt, compleet met slurven en een rolband voor de koffers. De verf zou nog nat zijn als er verf op zat. De straten zijn geasfalteerd, er zijn nieuwe hotels, er zijn lantaarns met verlichting door zonnepanelen aangebracht op de hele route van de luchthaven naar de stad en van de haven naar de stad. Er zijn zelfs boompjes geplant. Dure auto's worden per vliegtuig ingevlogen.

Alle grenzen sluiten zaterdag 23 juli voor minstens vijf dagen. De reden hiervoor is een grote bijeenkomst van alle Arabische landen. Na twee dagen is het dan ook niet meer mogelijk hier te landen. De luchthaven wordt afgesloten voor alle vliegtuigen met uitzondering van de Arabische delegaties.

Demba's broer is overleden in het vliegtuig op weg naar Parijs. Geschokt en verdrietig proberen we alles te organiseren om zijn broer onder de boom in het dorp te kunnen begraven.

Doordat de grenzen sluiten, moeten ze uitwijken naar Dakar. De moeizaam verkregen tickets wijzigen, en wijzigen weer. In de nacht rijden ze van Dakar naar de rivier bij Galoya, zaterdag vroeg in de ochtend steken ze de rivier over in een uitgeholde boomstam.

De regen valt in stromen uit de lucht. Het wankelende bootje deint op de golven en de wind probeert het in zijn greep te krijgen. Vele, zeer vele gasten staan hen stil aan de oever op te wachten. De vrouwen van ons dorp beginnen al vroeg met koken. De mannen bidden. De kinderen lopen zwijgend rond en helpen waar nodig is. Ook hier barst een enorme bui los. Snel dekt men de pannen toe met geïmproviseerde deksels. Het is een ware kunst het smeulende vuur in de stortregen aan te houden.

Demba

Er zitten meer dan 1000 mensen op en rond ons erf. Mensen uit het dorp, uit de omgeving, uit de hoofdstad en uit andere delen van Afrika. Afgevaardigden uit Europa en Amerika. Toch kun je een speld horen vallen. Demba geeft rustig en geconcentreerd leiding aan de rituelen en de gebeden. Niemand zal aan hem merken dat hij verdriet heeft en grote zorgen heeft. Dat hij nachten achtereen heel weinig of niet heeft geslapen. Dat hij moe is van het heen en weer reizen bij nacht en ontij tussen Nederland en Frankrijk; en dan de zware reis naar zijn dorp hier in Mauritanië, waar iedereen op hem wacht met eigen verwachtingen. Het grote respect dat ik heb voor deze man zie ik terug in de houding van de familie en de vele gasten.

De groep studenten uit Nijmegen die een half jaar voor ons actie heeft gevoerd, moet zich haasten om op tijd 'binnen' te zijn en weer vertrokken te zijn. Dat lukt niet. Ze krijgen een botsing in Dakhla, Marokko. Ze komen gelukkig met de schrik vrij maar met flinke blikschade. Vier van de zes besluiten te wachten tot de auto is gerepareerd en de grens weer opengaat. Twee vliegen terug naar Amsterdam.

Jammer voor hen en voor ons. Plannen zijn mooi, als je maar kunt schuiven. En wij doen deze dagen niet anders. Ik vraag chauffeurs mee te rijden naar de grens met Marokko om de studenten veilig binnen te halen. Door allerlei omstandigheden moet ik de rit een paar keer uitstellen. Dat vraagt veel flexibiliteit van de chauffeurs en van mij natuurlijk ook. Mijn ticket wijzigen of toch niet. Onze reisagente is een schat, zij helpt me door alle onmogelijkheden heen.

Nouakchott en ons kantoor aan huis staan blank. De wegen zijn veranderd in modderpoelen die vol muggen zitten en elk uur zich lijken te vermenigvuldigen. Ik ben in de haast mijn malariapillen en mijn anti-muggenmelk vergeten. Dom.

Regen in Nouachott

Om negen uur ga ik gewapend met ons chequeboek even geld ophalen bij de bank. 'Nee mevrouw, deze cheque met dit nummer is al geïnd.' Ze wijst op mijn chequeboek, 'probeert u een andere'. Dat lukt... Opgelost? Ja, nee, ik ben er niet gerust op en vraag om uitleg. Bij uitgebreide controle blijkt dat veel nummers uit mijn chequeboek reeds zijn uitgegeven! 'Is dat van mijn rekening afgegaan?' 'Ik kan dat niet controleren mevrouw.' Misschien iemand anders?' Hij haalt zijn schouders op, 'Als u dat wilt?' 'Ja graag.' Enkele uren later vraag ik mij af waarom ik nog steeds niet geleerd heb, dat hier alleen antwoorden komen op vragen als de eigenaar van de antwoorden dat zelf wil. Het is vijf uur en de kantoren sluiten. Maandag kan ik een nieuw chequeboek komen halen mocht ik dat willen. En ja, dat wil ik. Graag... misschien iets minder graag.

De grenzen zijn weer open. En de TOP??? Dat was een flop. De belangrijkste landen kwamen niet opdagen en al snel vond men Mauritanië ongeschikt als Arabisch land.

Na een halve dag vergaderen kwam men daarachter en ging iedereen weer snel huiswaarts.

Maar wij hebben nu wel mooie wegen in de hoofdstad met verlichting!

Een ander lichtpuntje: De Peulh zijn niet voor een gat te vangen. Deze jongen wil graag zijn studie voortzetten ook al is zijn huis in het water gevallen.

Een jongen die huiswerk zit te maken in een in het water gevallen huis.

Ik ben zo trots op dit volk, dat altijd denkt in oplossingen. Dat geeft mij energie! Een vermoeide maar dankbare groet uit Mauritanië.

Woodi Wiljo Oosterom.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:

Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000 en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

